

Kigoma den 15. jan. 2009

Kære venner!

Det er vist på tide I får lidt nyt herfra Kigoma. Her begynder det hele at se lysere ud. Vi er ved at få en bare lidt forudsigelig hverdag igen efter snart lang tid med mange omvæltninger.

Vi nyder meget at Maria er hos os nu, hun er bare super til at falde ind selvom det hele er lidt primitivt indimellem. Lige nu hvor jeg sidder og skriver det her har vi faktisk umeme (strøm) for anden gang i de 17 dage vi har været her, så det udnytter vi så godt vi kan.

Efter den lidt omtumlede start føler vi at tingene begynder at skride ligeså stille. Efter indbruddet stod vi lidt og vaklede på det ene ben, hvad var det lige vi skulle gøre nu. Vores drøm var at bo lokalt mellem de mennesker vi skal arbejde sammen med. Men samtidig ville vi heller ikke gå på kompromis med sikkerheden. Efter vi i samråd med Erik Baun fra BDM fik snakket tingene igennem frem og tilbage, måtte vi nok sige, at det vi havde mest lyst til var at blive boende her, selvom vi lige efter indbruddet var klar til at hive teltpløkkene op, og flytte ind på en compound med vagter og mure i 3 meters højde hele vejen rundt. Men på den anden side fjernede det også bare meget af det vi havde tænkt ved at komme herved. At kunne få lov at være tæt sammen som familie og kunne se hinanden mange gange i løbet af dagen, og at vore børn måtte få lov at stifte lokale relationer osv.

Da vi lige havde fået pusten lidt igen og fået tænkt og snakket de forskellige løsnings modeller

igennem med Erik Baun derhjemme, kom vi frem til at vi ville blive her, hvor vi i hele tiden har regnet med at vi skulle være. Erik Baun gav os frie hæder til at ansætte så mange vagter at vi kunne føle det var trygt at være her. De lokale var selv hurtige til at foreslå at vi skulle have hegn op rundt omkring hele huset.

I bagklogskabens lys skulle vi jo nok ikke have forladt huset ubevogtet i en time midt på dagen og

slet ikke i kirketiden. Vi fik lært mange ting om ikke at lade ret mange komme ind i ens hjem og om at låse og lukke alle de steder man ikke lige opholder sig.

Vi har ansat 3 vagter der afløser hinanden, jeg har godt nok allerede fyret de første 2, den ene efter 4 dage, den anden efter kun 2 dage. Da vi ansatte dem fik de meget kraftigt af vide, hvis jeg fandt dem sovende blev de fyret øjeblikkeligt uden løn. Den første havde jeg ikke hørt længe så jeg

stod op og kiggede ud af vinduet og fandt ham sovende på en bænk, jeg prøvede at lyse ham i hovedet med en stor lommelygte, men uden effekt. Han vågnede først da jeg åbnede døren. Den anden måtte jeg kalde på 3 gange inden han vågnede.

Jeg er lige kommet hjem ude fra den ene af vores vagter, han har en hund han gerne vil sælge til os. Når man kommer ud privat til folk går det op for en hvor fattige de egentlig er, og hvor sindssyg rige vi er i forhold til. Han har 7 børn, de sad alle på den samme siv måtte og kiggede op i hovedet på mzunguen (den hvide) der måske ville købe deres hund. Den mindste havde en ballon-mave som dem man har set i ulandskalenderen i fjernsynet, der sad de så foran deres hus/skur med tag på nogle steder.

Den anden dag spurgte han om han kunne få forskud på sin løn, da de ikke havde mere mad derhjemme. Mzunguen han arbejder for, brokker sig dagligt over der ikke er strøm eller vand, men ved han mon hvad det vil sige at gå sulten i seng, og ligge og lytte til børn der græder sig i søvn fordi de heller ikke denne dag fik nok at spise.

Jamen de kunne jo også bare tage sig sammen, eller kunne de egentlig det, eller er det en meget let købt bemærkning jeg selv kan slynge ud i min uvidenhed om, hvad det vil sige at være fattig.

For et par dage siden kom kirkelederne og ville gerne snakke med os, der var ikke mad til mere end 3 dage på børnehjemmet, som hører under kirken, de ville gerne vide om vi kunne hjælpe lidt. Det er ikke så nemt at sige nej, selv om vi er klar over, at det bliver vi nødt til langt hen af vejen.

Det er mange små udfordringer vi møder i vores hverdag, men det er også bare hamrende spændende at stå midt i.

Den anden dag spurgte Katale, kirkens næstformand om jeg ville med op at bede for en tidligere præst ved kirken her, der ligger for døden. Det var en spændende og intens oplevelse, og det giver mulighed for at se nogle andre sider af kulturen.

Apropos kultur så er et af de vigtige ord suberi kidogo/vent lige lidt! Min tålmodighed bliver dagligt testet, og ja, den er større end jeg selv havde forventet. Når man aftaler at mødes klokken 9 kan det da godt være at folk først kommer klokken 10 eller halv elleve, og ikke noget med at beklage. Så begrebet tid er et begreb vi regner ind i tidsplanen, så ved de det er meningen at de skal være der til tiden.

Her til sidst vil jeg bare takke for de mange hilsner der er kommet til os, det er guld værd at modtage, når man syntes alt er op ad bakke, og tak til alle jer der husker os i bøn.

Hvis nogle af jer kunne havde lyst til at støtte det vi arbejder med hernede er en hver gave meget velkommen. Selv små beløb kan gøre en forskel her.

Med kærlig hilsen

Sus og Just Lauridsen
Moravian Church
P.O.Box 1267
Kigoma
Tanzania
susogjust@gmail.com